

Arrest

nr. 211 330 van 22 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen X en X, op 17 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CARPENTIER, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven van 26 juni 2015 dient de verzoekende partij, samen met haar gezinsleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze verblijfsaanvraag wordt op 5 augustus 2015 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) onontvankelijk verklaard.

1.2. Eveneens op 5 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris, in hoofde van de gezinsleden, beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het aan de verzoekende partij en de minderjarige kinderen gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij op 25 augustus 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [S.,N.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Onbepaald

+ minderjarige kinderen:

[M.,A.] geboren op [...] 2013

[M.,A.] geboren op [...] 2015

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.01.2015, haar betekend op 28.01.2015 en op 11.06.2015 uitgesteld tot 21.06.2015.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“Artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG bepaalt:

[...]

Verzoekster heeft nog een beroep lopende tegen een onontvankelijke 9bis beslissing dd. 25.08.2015.

Een lopende regularisatieprocedure met beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aanzien te worden als een procedure zoals vermeld in artikel 6.5 van de Richtlijn.

De Richtlijn stelt dat in dat geval moet overwogen worden om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Dergelijke overweging, die kan leiden tot het wel verlenen van een terugkeerbesluit, is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Er is overigens in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van artikel 6.5 van de Richtlijn."

2.1.2.1. Artikel 6.5 van de terugkeerrichtlijn stelt als volgt:

"Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

Uit de bewoordingen van artikel 6.5 van de terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde "kunnen" beslissen om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit zolang een verblijfsprocedure loopt. Het betreft hier een zogenaamde "kan" bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het afzien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit worden gelezen. Dit behoort tot de soevereine bevoegdheid van de lidstaten.

In het licht van deze elementen blijft de verzoekende partij derhalve in gebreke om aan te tonen dat in casu aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op artikel 6.5 van de terugkeerrichtlijn kan beroepen.

2.1.2.2. Er blijkt verder ook niet dat de formele motiveringsplicht of artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 zover reikt dat een bestuur, naast de redenen waarom wordt overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ook moet motiveren waarom het niet afziet van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te meer waar het in een voorafgaandelijk genomen beslissing reeds motiveerde waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingeroepen buitengewone omstandigheden haar (en haar gezinsleden) niet verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Deze beslissing werd de verzoekende partij ook samen met de bestreden beslissing ter kennis gebracht. De verzoekende partij leest ten onrechte in het reeds besproken artikel 6.5 van de terugkeerrichtlijn een bijkomende (formele) motiveringsplicht. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt in casu niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. De verzoekende partij maakt met haar uiteenzetting verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. Een miskennis van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

2.1.2.4. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat bij arrest van 22 oktober 2018 met nummer 211 328 het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, werd verworpen. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij nog een voldoende belang heeft bij haar middel.

2.1.2.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 62, 74/13 en 74/14, § 3 en van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel,

De opgegeven motieven falen.

Er wordt aan verzoekster een bevel gegeven: „onmiddellijk na de kennisgeving”.

„Onmiddellijk na de kennisgeving” is geen termijn. De wet voorziet dat een termijn dient verleend te worden.

Een termijn is minstens twee dagen.

Artikel 7 Vreemdelingenwet vereist een termijn: „... moet de minister ... een bevel geven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn.”

De beslissing schendt artikel 7 op zich.

Artikel 74/14 § 3, 4° bepaalt dat er kan afgeweken worden van de termijn van 30 dagen bepaald in §1.

Afwijken van een welbepaald vastgestelde duur van een termijn houdt niet in dat er geen termijn dient verleend te worden. Het kan minder dan 30 dagen, maar er moet nog wel een termijn verleend worden.

Dit gebeurt in casu geenszins.

Tweede onderdeel,

Zelfs zo de afwijking van artikel 74/14 § 3 van toepassing zou zijn, quod non, dan nog dient specifiek gemotiveerd te worden. Dit gebeurt niet, minstens niet afdoende.

Er wordt verwezen naar een bevel dd. 23.01.2015 dat niet zou opgevolgd zijn.

Verwerende partij gaat er aan voorbij dat er nog een procedure lopende is tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Er wordt verder geen enkel specifiek motief gegeven.

Derde onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een bevel is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster.

Verwerende partij is er perfect van op de hoogte dat verzoeker al sedert 2011 in België verblijft samen met zijn haar echtgenoot.

Zij dienden beiden te vluchten uit Libanon, omdat hun leven in gevaar was. Hun asielaanvraag werd geweigerd, maar er werd een nieuwe asielaanvraag ingediend, omdat zij beschikken over nieuwe elementen die hun asielrelaas bevestigen en versterken.

Verzoekster kan absoluut niet terugkeren naar Libanon. Zij heeft de onbepaalde nationaliteit. Tevens is haar leven in gevaar, aangezien haar man een ernstige vrees voor vervolging heeft. De echtgenoot van verzoekster wordt immers gezocht door leden van Hezbollah.

Ook de overige familieleden, waaronder de vader en broer van de echtgenoot van verzoekster, dienden Libanon te verlaten, vanwege deze problemen.

Verwerende partij is er eveneens van op de hoogte dat verzoekster twee kinderen heeft, die beiden in België zijn geboren. Eén van hen gaat hier zelfs naar school.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel.

In die zin diende ook artikel 3 en 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

2.2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De juridische overwegingen worden vermeld in de bestreden beslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten is zo gegeven op grond van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn terug te vinden in deze beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Verder wordt gesteld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015.

De verzoekende partij geeft aan dat volgens haar de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen niet voldoende specifiek, en dus niet afdoende, is gemotiveerd. Zij kan hierbij allereerst niet zonder meer worden gevolgd als zou geen enkel specifiek motief worden gegeven waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan met toepassing van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt geduid dat de verzoekende partij niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt, met toepassing van punt 4° van deze bepaling en omdat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015. De verzoekende partij wijst verder enkel concreet op het gegeven dat zij nog een procedure lopende heeft tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015. Er dient evenwel op te worden gewezen dat het beroep ten aanzien van dit bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking kent, zodat niet blijkt waarom omtrent deze procedure enige motivering zich opdrong. Ten overvloede kan nog worden vermeld dat bij arrest van 12 november 2015 met nummer 156 344 de Raad het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015 heeft verworpen. Dit bevel is intussen dus definitief in het rechtsverkeer. Een actueel belang bij dit onderdeel van het middel blijkt dan ook geenszins. De beschouwingen van de verzoekende partij laten de Raad niet toe vast te stellen dat de voorziene motivering in casu niet afdoende zou zijn. Zij duidt niet waarom een ruimere motivering zich in casu opdrong of waaromtrent dan nog bijkomend had moeten worden gemotiveerd.

De voorziene uiteenzetting verschaft de verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

2.2.2.2. Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

De verzoekende partij betwist niet dat zij zich binnen het toepassingsgebied van deze bepaling bevindt, en haar dus bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, waar zij enerzijds niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en zij anderzijds niet in bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort. Dit dragende motief van de bestreden beslissing wordt niet onderuit gehaald.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is verder gebaseerd op artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De verzoekende partij betoogt dat de gebruikte terminologie in de bestreden beslissing, namelijk “onmiddellijk na de kennisgeving”, geen termijn aangeeft. Zij betoogt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet voorziet om een bepaalde termijn te geven om het grondgebied te verlaten. Een termijn is volgens haar minstens 2 dagen.

De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat in artikel 74/14, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt bepaald dat in de situatie waarin de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan 7 dagen of zelfs geen enkele termijn kan worden bepaald. Het betoog van de verzoekende partij als zou het niet mogelijk zijn om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen of als zou minstens een termijn van twee dagen moeten worden toegekend, faalt dan ook in rechte.

De verzoekende partij wijst nog op de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met bepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of

familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de betrokken vreemdeling de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of een terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De verzoekende partij betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar gezinsleven met haar echtgenoot en twee kinderen. Zij stelt samen met haar echtgenoot Libanon te zijn ontvlucht. Ook familieleden van haar echtgenoot zouden dit land hebben moeten verlaten omwille van zijn problemen. Zij wijst er verder op dat haar kinderen in België zijn geboren en het oudste kind school loopt in dit land.

In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat op dezelfde datum ook de echtgenoot van de verzoekende partij bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing heeft op zich dus geenszins tot doel of gevolg dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden. Door het op dezelfde dag nemen van beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met betrekking tot de verschillende gezinsleden kan reeds worden aangenomen dat het gezinsleven in aanmerking is genomen.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens verder ook duidelijk dat het, in een normale gezins-situatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op het aan de verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van de kinderen heeft vermeld.

Verder dient te worden vastgesteld dat de thans door de verzoekende partij opgeworpen elementen inzake haar gezinsleven en de belangen van haar kinderen door haar ook reeds werden ingeroepen in de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 juni 2015. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens op 5 augustus 2015 onontvankelijk verklaard, waarbij reeds werd gemotiveerd waarom deze elementen de gezinsleden niet verhinderen om terug te keren naar Libanon, minstens voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. Hierbij werd ook gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. In deze beslissing werd geoordeeld dat de verzoekende partij en haar gezinsleden niet aantonen waarom het enkele gegeven dat de kinderen zijn geboren in België hen verhindert de aanvraag vanuit Libanon in te dienen. De verwerende partij was van mening dat, gelet op de jonge leeftijd van de kinderen – meer bepaald twee jaar en zes maanden –, zij zich vlot zullen kunnen aanpassen aan de Libanese cultuur, gewoonten en gebruiken. De scholing van het oudste kind werd evenmin aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat het kind nog niet schoolplichtig is. Inzake het aangevoerde dat de verzoekende partij en haar gezinsleden in Libanon geen waardig en effectief gezinsleden zouden kunnen leiden waar zij dit land eind 2011 zijn moeten ontvluchten, net als hun familieleden die om dezelfde redenen zouden zijn gevlucht, werd daarnaast het volgende geoordeeld:

“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar Libanon, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun onmogelijk zou zijn om een waardig en effectief gezinsleven te hebben in Libanon, aangezien zij reeds sedert eind 2011 dit land zouden zijn ontvlucht. Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de gezinsband geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Tevens staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen tonen bovendien niet aan dat zij niet samen naar Libanon zouden kunnen terugkeren en dat zij daar geen waardig en effectief gezinsleven zouden kunnen hebben.

Wat betreft het aangehaalde element dat er zich geen andere familieleden van betrokkenen in Libanon zouden bevinden, daar deze allen zouden zijn moeten vluchten omwille van dezelfde redenen als waarvoor betrokkenen zouden zijn gevlucht en er in Libanon voor betrokkenen geen reële belangen meer zouden zijn, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Meneer verbleef immers ruim 24 jaar in Libanon terwijl Mevrouw vanaf 1997 (toen acht jaar oud) en dus ruim 14 jaar in Libanon verbleef en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde Meneer tijdens zijn asielaanvraag dat zijn ouders en twee broers en zijn zus in Sour zouden wonen, terwijl Mevrouw verklaarde dat haar ouders in Sour zouden wonen en dat drie broers in Libanon zouden verblijven."

De verzoekende partij kan aldus niet worden gevolgd als zou voorafgaand aan en bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zijn gehouden met haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen. Het herhalen van de elementen in de verblijfsaanvraag van 26 juni 2015 dat zij en haar gezinsleden Libanon zijn ontvlucht, dat zij twee kinderen heeft die in België zijn geboren en van wie een reeds naar school gaat, kan van niet leiden tot de nietigverklaring de bestreden beslissing, waar hiermee wel degelijk rekening is gehouden en de verzoekende partij kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom volgens de gemachtigde van de staatssecretaris deze elementen zich niet verzetten tegen een terugkeer naar Libanon, minstens voor het indienen van de verblijfsaanvraag vanuit dit land. De verzoekende partij brengt ook geen concrete elementen aan die afbreuk kunnen doen aan deze beoordeling.

De verzoekende partij merkt thans nog op dat zij van onbepaalde nationaliteit is. In haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 26 juni 2015 gaf zij evenwel niet aan dat dit gegeven haar dan zou verhinderen om terug te keren naar Libanon. Er blijkt dan ook niet dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. Ook thans brengt zij geen enkele concrete aanwijzing naar voor dat zij niet langer zal worden toegelaten tot dit land of hier niet langer zal kunnen verblijven, samen met haar gezinsleden.

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar nieuwe asielaanvraag, en de hierbij nieuw ingeroepen elementen dat ook familieleden van haar echtgenoot Libanon zijn moeten ontvluchten, kan de Raad enkel vaststellen dat deze asielaanvraag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij geeft ten slotte niet aan gezondheidsproblemen te hebben.

In deze omstandigheden blijkt niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 of 74/14 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat verder niet toe enig machtsmisbruik vast te stellen.

2.2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De verzoekende partij brengt geen begin van bewijs naar voor van de door haar ingeroepen vrees voor haar leven of vervolging in Libanon. In de beslissing waarbij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en deze van haar gezinsleden, onontvankelijk werd verklaard, werd ook reeds vastgesteld dat zij nalieten een begin van bewijs voor te leggen van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging bij terugkeer naar Libanon en zij ook geen enkel nieuw element aanbrachten in vergelijking met de door hen in hun kader van hun verzoeken om internationale bescherming reeds aangebrachte elementen, die evenwel niet werden aanvaard.

In deze omstandigheden toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het is niet betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen.

Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat de bestreden beslissing niet tot doel of gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden en verder niet blijkt dat er sprake is van concrete hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven in Libanon. Er blijkt niet dat het hoger belang van de kinderen zich hiertegen verzet.

In het verlengde hiervan overtuigt de verzoekende partij evenmin als zouden zij en haar gezinsleden in Libanon geen privéleven meer kunnen leiden, in de nabijheid van andere familieleden, vrienden of kennissen.

In deze omstandigheden toont de verzoekende partij evenmin een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.2.2.6. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110 832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese

Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geentoeassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste en tweede middel van haar verzoekschrift.

Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat haar gezinstoestand en familieleven diende in rekening te worden gebracht.

Verzoekster wijst naar het feit dat zij reeds sedert 2011 in België verblijft en dat haar twee kinderen hier geboren zijn. Het oudste kind, met name [A.M.], gaat hier zelfs naar school.

Verzoekster heeft dus zeker en vast een gezinsleven in ons land.

Verzoekster is van onbepaalde nationaliteit en heeft geen echt land van herkomst. Zij verbleef in Libanon, maar haar schoonfamilie is daar, omwille van dezelfde vluchtmotieven als haar echtgenoot, gevlucht.

Deze problematiek werd weergegeven in de eerste asielaanvraag van verzoekster. Tevens werd recentelijk een tweede asielaanvraag gedaan met nieuwe elementen over dit asielrelaas.

Verzoekster had daarenboven kunnen opwerpen dat tegen het bevel dat vermeld wordt in de bestreden beslissing nog steeds een beroep lopende is.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden."

2.3.2.1. Er blijkt niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de terugkeerrichtlijn en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

In dit verband heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, punt 31; 5 oktober 2000, C-288/96, punt 101; 1 oktober 2009, C-141/08, punt 94, en 6 september 2012, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 40).

De verzoekende partij wijst erop dat, indien gehoord, zij had kunnen wijzen op haar gezinstoestand en familieleden, meer bepaald het gegeven dat zij sinds 2011 in België verblijft, haar twee kinderen in België zijn geboren en het oudste school loopt in België en het gegeven dat haar schoonfamilie ook is moeten vluchten uit Libanon. Tevens stelt zij dat zij had kunnen wijzen op het feit dat er nog een beroep

hangende is bij de Raad ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015. Zij wijst er nog op van onbepaalde nationaliteit te zijn.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie in zijn arresten *Sophie Mukarubega* en *Khaled Boudjlida* van respectievelijk 5 november 2014 en 11 december 2014 heeft geoordeeld dat *“de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, zodat het recht om te worden gehoord dus niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, samen met haar gezinsleden, op 26 juni 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat deze aanvraag op 5 augustus 2015, dit is op dezelfde dag als de dag waarop de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, onontvankelijk werd verklaard. Aangezien de verzoekende partij, naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, reeds ruimschoots de gelegenheid heeft gehad om aan de verwerende partij alle nuttige informatie betreffende haar gezinsleven en het leven in Libanon te verschaffen, en de redenen die haar verhinderen om terug te keren naar dit land minstens voor het indienen van de verblijfsaanvraag, kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij – alvorens de gemachtigde van de staatssecretaris overging tot het nemen van de bestreden beslissing – niet in de mogelijkheid was om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken omtrent de elementen die haar terugkeer naar Libanon in de weg staan. Zij geeft ook niet aan dat zij, indien zij alsnog bijkomend zou zijn gehoord, nog andere (relevante) elementen naar voor had kunnen brengen dan deze die zij reeds inriep in de voormelde verblijfsaanvraag en waaromtrent voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing reeds werd geoordeeld dat deze haar terugkeer naar Libanon, minstens voor de duur van de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging, niet in de weg staan. In zoverre de verzoekende partij wijst op haar onbepaalde nationaliteit betreft dit een gegeven dat de verwerende partij reeds gekend was, dit wordt zo immers ook vermeld in de bestreden beslissing, en waaromtrent de verzoekende partij verder noch in haar aanvraag noch in huidig verzoekschrift concrete aanwijzingen naar voor bracht dat dit gegeven dan een terugkeer naar Libanon in de weg staat. De verzoekende partij gaf in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aan dat dit gegeven een terugkeer naar Libanon voor het indienen van de aanvraag in de weg staat. Er blijkt dan ook niet dat zij met verwijzing naar dit enkele gegeven dienstig een schending van het hoorrecht kan inroepen.

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt verder dat het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2015 geen schorsende werking kent, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij op dit punt nog gegevens had kunnen aanbrengen die van aard zijn afbreuk te kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Dit beroep werd bovendien intussen verworpen, zodat op dit punt ook andermaal geen voldoende actueel belang meer blijkt.

De Raad merkt nog op dat het nieuwe verzoek om internationale bescherming waarom de verzoekende partij doelt dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat niet blijkt dat zij hierop reeds had kunnen wijzen voorafgaand aan nemen van deze beslissing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekende partij niet aan dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing niet naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar heeft kunnen maken. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij, indien zij bijkomend zou zijn gehoord, hierbij dan nog nuttige gegevens naar voor had kunnen brengen die niet reeds in de beoordeling waren betrokken en die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze in het derde middel niet verder wordt uitgewerkt. Er kan worden verwezen naar de bespreking hieromtrent in het kader van het tweede middel.

2.3.2.3. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS